

Adevărul creștin

„Nici la dreapta,
nici la stânga“

Somnul sufletului?

Din pricina voastră...

Cele patru dimensiuni
ale dragostei

Privilegiile și răspunderile
părinților credincioși

Cuprins

**3 Cele patru dimensiuni
ale dragostei**

Mihai Socoteanu

5 Nici la dreapta, nici la stânga

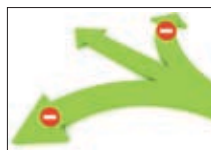
Ioan Botgros

8 Omul

Partea I

Corneliu Radu

10 Somnul Sufletului?

Prelucrat de Horia Azimioară

13 Din pricina voastră...

Emanuel Vilciu

16 Viața privită și altfel...

**Ce să faci când crezi
că nu mai e nimic de făcut?**

Dan Mircea Popa

**18 Privilegiile și răspunerile
părinților credincioși**

Șerban Constantinescu

20 File de istorie

**O reformă modernă - Trezirea din
România din perspectivă americană**

Dan Duncan - Traducere de Șerban C.

22 O aducere aminte

Paul Sima

24 Știu...

Sergiu Grossu

Impressum

*Adevărul
creștin*

Ediție îngrijită de:

Sergiu Iorgulescu
siorgulescu@yahoo.com

Colaboratori:

Horia Azimioară, Ioan Botgros,
Șerban Constantinescu, Dan Mircea Popa,
Cornel Radu, Mihai Socoteanu,
Ortansa Stângă, Emanuel Vilciu

DTP , Prepress și Tipar: Stephanus

Nr. 4 /2009 Octombrie - Decembrie .
Revista apare trimestrial
și poate fi procurată de la Librăria BER.

Adresa:

Biserica Evanghelică Română
Str. Carol Davila nr. 48, Sector 5,
Tel.: 021 411.96.22; Fax: 021 410.36.52
București
Email: ber@rdsmail.ro
www.ber.ro

Toate drepturile sunt rezervate.

Orice reproducere sau selecție de texte din
această revistă este permisă doar cu aprobarea
în scris din partea BER.

Cele patru dimensiuni ale dragostei

Apostolul Pavel vorbește în Efeseni 3:18 despre patru dimensiuni ale vieții creștine, respectiv lărgimea, lungimea, adâncimea și înălțimea. Versetul este plasat într-un context care face referință directă la persoana Domnului Hristos și la dragoste, astfel că vom medita succint la aceste dimensiuni, văzute din două perspective: pe de o parte, dragostea absolută a Domnului Hristos față de noi, cu cele patru dimensiuni aferente, iar pe de altă parte, dragostea noastră unii față de alții, dorită a se încadra în același tipar divin.

Prima condiție pentru a înțelege dragostea Domnului Hristos este o stare de inimă curată, în acord cu Cuvântul, aceea de părtășie creștină („să puteți pricepe împreună cu toți sfinții”). Când relațiile de inimă cu frații vor fi în sfințenie și în lumină, vom avea acces la acest tezaur ceresc, la cunoașterea dimensiunilor infinite ale lucrării Domnului Hristos, ca deplină semnificație pentru noi, și la aplicarea acestor adevăruri în relațiile noastre interumane ca frați.

Prima dimensiune este lărgimea. Cât de largă a fost dragostea Domnului Isus? Brațele Sale deschise pe crucea Golgotei exprimă atât de clar acest lucru! La El poate veni oricine (Ioan 3:16 „oricine crede în El să nu piară”), „toți cei trudiți și împovărați” (Matei 11:28) pot fi cuprinși în lărgimea infinită a dragostei Sale. Raportându-ne la acest etalon divin, ne punem întrebarea: cât de largă

este dragostea noastră? De multe ori avem o dragoste, o inimă strâmtă, care cuprinde în ea pe cei mai apropiați, familia, prietenii, cercul nostru de frați și față de aceștia ne manifestăm preferențial dragostea noastră creștină. Apostolul Pavel avea o inimă largă față de corinteni, îi iubea pe toți, dar aceștia aveau o inimă strânsă față de el (2 Corinteni 6:11-13). Îndemnul apostolului Pavel pentru corinteni, dar și pentru noi, este unul singur: „lărgiți-vă și voi!” Să ne ajute Dumnezeu ca pe măsură ce înaintăm pe calea credinței să avem o inimă care se lărgeste mereu și-i cuprinde în dragostea ei pe toți frații, uitând și iertând orice faptă din trecut care poate fi un obstacol în atingerea acestui obiectiv creștin.

A doua dimensiune a dragostei este lungimea. Cât de lungă a fost și este dragostea Domnului Isus! Ioan spune în capitolul 13 că Domnul Isus i-a iubit pe ai Săi până la capăt. Nu până când Petru s-a lepădat de El sau până ce ucenicii au fugit în grădina Ghetsimani, ci până la capăt. Dragostea Lui a mers până la crucea Golgotei, în ciuda falimentului și a dezamăgirii omului. Dragostea Lui față de noi este veșnică, ne-a cunoscut și ne-a iubit înainte de întemeierea lumii, ne-a adus la credință prin harul Lui și ne-a păstrat aceeași dragoste pentru veșnicile

care vin. Ce mare har! Noi cât iubim? Iubim doar când relațiile ne sunt favorabile, când cerul este senin și nu suntem deranjați în niciun fel? Dar când un frate ne mustră sau ne greșește în vreun fel, sau are un comportament care ne produce durere, mai iubim noi și atunci? Sau lungimea dragostei noastre a ajuns la final? Să lucreze în noi Domnul Isus același tipar al dragostei Sale, ce nu ține seama de norii vieții, ce-i iubește necondiționat pe frați până la capăt, până la finalul călătoriei noastre pe acest pamânt și apoi în veșnicia slăvită alături de Domnul nostru. O

astfel de atitudine creștină care-L onorează pe Domnul va fi răsplătită atât de minunat de El!

A treia dimensiune a dragostei este adâncimea.

Ea ne vorbește întâi de toate de adâncimea păcatelor noastre, de groapa pieirii, de fundul mocirlei din care ne-a scos Domnul Isus. El s-a coborât în „*părțile cele mai de jos ale pământului*” (Efeseni 4:9) s-a făcut una cu păcatele noastre, „*s-a smerit și s-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce*” (Filipeni 2:8). Atât de adâncă a fost dragostea Lui! În fata exemplului Său supreme, cât de adâncă este dragostea noastră față de El? Cum crește adâncimea dragostei față de El? Cunoșcându-L mai mult!

Apostolul Pavel dorea să-L cunoască pe El și puterea învierii Lui și părtășia suferințelor Lui (Filipeni 3:10). Profunzimea dragostei mele față de El este direct legată de cunoașterea Lui, a caracterului și a persoanei Sale reflectate în Scriptură. O cunoaștere urmată de păzirea sau împlinirea Cuvântului în viață. Acest lucru este prezentat de Ezechiel într-un mod metaforic în capitolul 47, unde apa râului îi venea la început până la glezne, apoi până la genunchi, solduri și apoi un râu care nu se putea trece!

Iubite cititor, unde te situezi în raport cu adâncimea cunoașterii Domnului Hristos și a Cuvântului Său în viața ta?

Să ne ajute Dumnezeu să avem o dragoste tot mai profundă față de El, iar această dragoste să se reflecte pe orizontală într-o dragoste tot mai profundă față de frați.

A patra dimensiune a dragostei și ultima este înălțimea.

Cât de înaltă a fost dragostea Domnului Hristos? Atât de înaltă încât a spus:

„*Tată, vreau ca acolo unde sunt Eu să fie împreună cu Mine și aceia pe care Mi i-ai dat Tu*” (Ioan 17:24). El S-a dus să ne pregătească un loc în cer la Tatăl și se va întoarce să-i ia pe ai Săi acasă.

Cât de înaltă este dragostea ta, iubite cititor?

Cât de aproape ești de lucrurile cerești, cât de

mult te gândești la lucrurile de sus și nu la cele

de pe pământ? Cât de mult aștepti revenirea

Domnului Hristos să vină să-și răpească Biserica?

Cu cât vei cugeta mai mult la lucrurile de sus,

cu atât înălțimea dragostei tale va crește și vei

fi mai apropiat de cer. Ce învățătură practică

putem desprinde? Dragostea înalță, îi zidește pe

frați, îl ridică pe cel căzut, restaurează unde este

nevoie, îl încurajează pe cel slab și în încercare

dragostea înnobilează!

Așa să ne ajute Dumnezeu pe toți!

„Nici la dreapta, nici la stânga”

Titlul provine din Cuvântul lui Dumnezeu de la Deut. 5.32.

Știm că orice Cuvânt din partea lui Dumnezeu este bine măsurat și, din această pricină, orice adăugire sau scoatere este cutezanță păcătoasă, cu urmări înfricoșătoare. (a se citi Apocalipsa 22:18,19)

Aceste adăugiri sau scoateri sunt baza abaterilor de la CALEA DREAPTĂ.

Alături de aceste abateri, vin și rătăcirile altor religii care nu au nicio legătură cu Calea care este Domnul Isus Hristos (Ioan 14.6).

Încercăm să ne ocupăm - pentru protecția credincioșilor și a bisericii - doar de abaterile de la Cale.

Știm că ziua venirii Domnului Isus este mai aproape decât atunci când am crezut și cu vreo două mii de ani mai aproape, comparativ cu așteptarea primilor creștini.

O mică ilustrare ne poate ajuta, pentru o dorită și adevărată trezire.

Când mergi pe un drum important și te apropii de sau intri într-un oraș mare, numărul ieșirilor laterale crește mult și neatenția te poate face să deviezi de la drumul drept.

Creștinii născuți din nou pot spune că se apropie de marea cetate - Ierusalimul ceresc.

Pentru că Satana, marele înșelător și ispititor, știe, de asemenea, acest lucru, îndesește foarte mult drumurile abătute.

Pe niciunul dintre aceste drumuri nu scrie destinația reală - iadul sau pierzarea veșnică. Dimpotrivă, sunt indicatoare atractive, cu putere mare de amăgire.

Slăvitul nostru Domn Isus Hristos, Cel care Își iubește Biserica pe care a răscumpărat-o cu sângele Său, ne-a lăsat scris prin Duhul Sfânt pe care ni L-a trimis mijloacele prin care vin aceste

abateri.

Astfel, în Matei 24.11 este scris:

„Se vor scula mulți prooroci mincinoși și vor înșela pe mulți”, iar în 2 Petru 2.1 scrie:

„În norod s-au ridicat și prooroci mincinoși, cum și între voi vor fi învățători mincinoși, care vor strecura pe furiș erezii nimicitoare...”

În 1 Timotei 4.1 se spune:

„Dar Duhul spune lămurit că în vremile din urmă unii se vor lepăda de credință, ca să se alipească de duhuri înșelătoare și de învățăturile dracilor...”

În rezumat, abaterile de la Cuvânt vin prin oameni, prooroci sau învățători, înșelați de duhuri.

Abaterile sunt foarte periculoase deoarece practicarea lor înseamnă, în cele din urmă, lepădare de credință.

Cei nevegheatori sunt ușor prinși în capcana abaterilor pentru că învățăturile pe care se bazează vin *„pe furiș”*, fiind îmbrăcate într-o înțelepciune lumească și drăcească, cu o argumentație logică seducătoare.

Modelul de înșelăciune este arătat în Geneza 3:4,5 unde vedem că după învățătura Satanei femeia trage concluzia că *„pomul este bun de mâncat și plăcut de privit”*, fapt care i-a dus pe oameni la moarte, din ființe nemuritoare cum fuseseră făcuți.

De aceea, să învățăm să nu ne biziim pe logica perversă a învățătorilor mincinoși, ci să rămânem în ascultare de Cuvânt, chiar atunci, sau mai ales atunci când mintea noastră croiește întocmiri dubioase.

O rugăciune smerită de ajutor spre Domnul este absolut salvatoare. Așa ne spune și inspirata cântare:

Dă-mi o cunoaștere curată / De rătăcire deslegată

O strunire a minții cu mijloacele Psalmului 131 este de mare folos. Altfel, o luăm înainte cu învățătura, iar căderea de la credință este gata.

Un exemplu bun este în 1 Împărați 13. Omul lui Dumnezeu își îndeplinește însărcinarea, dar este întâmpinat de un un prooroc mincinos care, cu o logică impecabilă, îl invită la masă. El acceptă invitația, iese de sub ascultarea de Dumnezeu și urmarea este că va fi omorât de un leu.

Frățietatea noastră a fost și este confruntată cu primejdia unor învățături abătute, care sunt susținute, de asemenea, cu argumente ispititoare.

Exemple:

Învățătura repetării botezului cu apă la maturitate sau a botezului numai la maturitate

se abate de la botezul apostolic al casei creștine. Riscul de fond constă în faptul că cel ce a făcut pasul acesta, de regulă, socotește mântuirea bazată pe credința în jertfa Domnului Isus, dar și pe botezul cu apă. Cu pocăință, lucrurile trebuie puse în ordine grăbnic!

Învățătura predestinării, cu ignorarea responsabilității omului și cu limitarea suveranității lui Dumnezeu. Efectul practic este reducerea zelului de evanghelizare și prezentarea unei evanghelii de multe ori fără putere.

Tot într-un veșmânt logic și umanist sunt tratate și poruncile lui Dumnezeu privind ținuta femeii credincioase în biserică, care sunt nesocotite aproape în totalitate.

În duh lumesc, legăturile dintre tineri și tinere înainte de căsătorie sunt privite foarte tolerant, deși scrie în Apocalipsa că în bisericile din Pergam și Tatira învățătorii mincinoși încurajau idolatria și curvia. Aceste realități ar trebui să-i facă pe tineri să se trezească.

Un alt soi de abateri provin din faptul că în firea pământească omul nu poate să se supună poruncilor lui Dumnezeu (Rom. 8.17) și atunci născoceste porunci omenești pe care le atribuie Scripturii, adică lui Dumnezeu. Modelul este bine ilustrat în Col. 2.21. Astfel, apar porunci pentru felul cum trebuie să cânti, cum trebuie să îmbraci mireasa și altele.

Acestea sunt devieri cu adevărat strecurate „pe furiș” pentru că „*au în adevăr o înfățișare de înțelepciune... dar nu sunt de niciun preț împotriva gădilarii firii pământești*”.

Așa se face că un biet creștin, slab în ce privește

arătărilor autentice ale dragostei, cum ar fi îndelunga răbdare și suferința, se lipește de astfel de porunci omenești.

Confuzia crește mult pentru că astfel de porunci sunt socotite ca permise de la înaintași.

Un gând salvator pentru a scăpa din aceste mreje este că ceea ce susținem că am primit de la înaintași trebuie neapărat să fie scris în Cuvântul lui Dumnezeu.

Pentru vremea în care trăim, o altă abatere periculoasă este învățătura care susține că poți fi credincios stând acasă, fără să mai calci pe la adunarea credincioșilor.

Dacă toți ar cădea în rătăcirea aceasta, unde ar mai fi biserica? Unde mai este dulcea și binecuvântata părtășie cu Domnul Isus a celor doi sau trei?

Sunt unii care nutresc gândul că pot să practice închinarea doar în familie. Poate că sunt și cazuri obiective, dar altfel, iarăși, unde mai este biserica?

Sunt câteva semnale, pentru cei care au apucat-o pe căi strâmbe. O pocăință sinceră față de rătăcirile de orice natură poate aduce pe oricine la întoarcerea pe CALEA DREAPTĂ - ISUS HRISTOS.

Așa să ne ajute Dumnezeu!

FIREA PĂMÂNTEASCĂ ne dă de furcă în fiecare zi... Ea este o entitate care ne provoacă, ne solicită și ne antrenează într-o luptă din care trebuie să-nvățăm să fim victorioși. Ea caută să se manifeste mereu, dar Cuvântul ne arată că cei credincioși pot obține biruința asupra ei dacă se lasă călăuziți de Duhul lui Dumnezeu.

Textul biblic conține referiri ample la această fire, așa că este imperativ să înțelegem de fapt ce este aceasta. Termenul limbii originale este „sarx”, care înseamnă de regulă carne, trup, dar mai înseamnă și carnal, natură carnală, firesc, pământesc, fire pământească, natură pământească, natură păcătoasă.

Unde apare cuvântul în Biblie sub înțelesul de fire păcătoasă, fratele Dumitru Cornilescu a preferat expresia „fire pământească”.

Mai sugestivă ar fi fost expresia „natură păcătoasă”, dar n-ar fi fost acceptată poate de marea mulțime a „oamenilor de bine”.

Ce este de fapt această fire pământească despre care citim astfel la Rom. 8:7:

„Fiindcă umblarea după lucrurile firii pământești este vrăjmașie împotriva lui Dumnezeu, căci ea nu se supune Legii lui Dumnezeu, și nici nu poate să se supună”!

Este mai mult decât o gândire firească și

păcătoasă, este o întreagă natură păcătoasă...

Firea pământească nu este trupul nostru, cum cred unii și trăiesc în confuzia că trebuințele trupului și orice dorințe trupesti ar fi păcătoase. Sunt oameni care cred în mod eronat că a te bucura, de exemplu, de mâncare sau de intimitate sexuală este păcat, fiindcă acestea sunt dorințe ale trupului. Firea pământească nu este trupul omului, deși se manifestă prin trup. Tot astfel, firea pământească nu este psihicul omului sau gândirea lui, deși se manifestă și prin ele.

Firea pământească este un adevărat complex, care antrenează elemente ale trupului și ale psihicului într-un sistem care gândește păcătos, are dorințe păcătoase, incită la păcat și generează păcat. Ea este o fire pământească în sensul că este opusă la tot ce este ceresc și divin.

Cum a apărut această fire în noi?! Ne-a creat Dumnezeu cu ea?

În acest punct mă voi rezuma la a spune că firea pământească a apărut în om odată cu neascultarea lui Adam. Ea n-a fost o parte a creației, ci a apărut ulterior, ca urmare a revoltei omului față de Dumnezeu. Această fire s-a moștenit, a fost și este transmisă tuturor urmașilor, excepție făcând doar cel de-„al doilea Adam” (sau „ultimul Adam”).

Este vorba de acel „fel deșert de viațuire” de care

se amintește la 1 Petru 1:18:

„căci știți că nu cu lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur ați fost răscumparați din felul deșert de viațuire, pe care-l moșteniserăți de la părinții voștri“.

David, un om care a înțeles bine lucrurile spirituale, spune în Ps. 51:5-6:

„Iată că sunt născut în nelegiuire, și în păcat m-a zămislit mama mea. Dar Tu ceri ca adevărul să fie în adâncul inimii: fă, deci, să pătrundă înțelepciunea înlăuntrul meu!“

David este conștient că din momentul în care a fost conceput, a avut parte de o natură păcătoasă.

Firea pământească este iremediabil stricată – în ea nu există nimic bun. De acea apostolul Pavel ajunge să spună că știe că nimic bun nu locuiește-n el. Această fire este tot mai rea, pe măsură ce noi îmbătrânim, dar mulți credincioși nu sunt conștienți de acest lucru, deși Pavel ne-a avertizat și despre acest proces de degradare:

„cu privire la felul vostru de viață din trecut, să vă dezbrăcați de omul cel vechi care se strică după poftele înșelătoare“ (Efes. 4:22).

Firea devine tot mai stricată și pervertită. Ea rămâne permanent cu noi, nefiind eradicată prin nașterea din nou, cum își închipuie unii. Chiar dacă am început o viață nouă, nu s-a terminat cu firea pământească. Ea rămâne cu noi până la moarte sau până la Răpire.

Apostolul Pavel exclamă în Rom. 7:24:

„O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?“ Altfel spus, cine mă va scăpa de această natură păcătoasă?

Aceeași idee o exprimă el la 1 Cor. 15, arătând că ceea ce este firească, pământescă, va fi înghițit într-o zi de un trup nou, pe care Dumnezeu ni-l va da fie la venirea Domnului Isus, fie la Înviere (ex. v. 54):

„Când trupul acesta supus putrezirii se va îmbrăca în neputrezire și trupul acesta muritor se va îmbrăca în nemurire, atunci se va împlini cuvântul care este scris: Moartea a fost înghițită de biruință.“

Cel mântuit are deci două naturi: una păcătoasă, cu care s-a născut, în contul căreia încă mai comite păcate, și o natură nouă, dobândită prin

nașterea din nou, în virtutea căreia poate să facă binele și să trăiască în sfințenie.

Domnul Isus i-a spus lui Nicodim, om foarte religios:

„Adevărat, adevărat îți spun că, dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu.“ (Ioan 3:3)

Dacă omul nemântuit are doar o natură, și aceasta este înclinată numai spre rău, cum explicăm faptul că mulți oameni neregenerați fac totuși și bine, și manifestă virtuți față de semenii lor?! Deși nu-s născuți din Dumnezeu, cum de pot aceia înfăptui binele, fără a avea o natură nouă obținută prin nașterea din nou? Nu cumva este adevărată poziția și explicația unor teologi și sociologi care spun că omul nu are o natură păcătoasă, ci doar tendințe păcătoase?! Ni se spune că omul poate face fie binele, fie răul, dar în virtutea faptului că poate discerne, poate alege pe care dintre ele.

Cum răspundem la această provocare?

Biblia ne certifică natura noastră păcătoasă, oricât am încerca noi să o ecranăm:

„Inima este nespus de înșelătoare și de deznădăjduit de rea; cine poate s-o cunoască?“

Dumnezeu ne *„cercetează inima și rărunchii“* (lăuntru nostru), și știe ce-i acolo.

Știe că de-acolo, *„din inimă ies gândurile rele, uciderile, preacurviile, curviile, furtișagurile, mărturiile mincinoase, hulele“* (Matei 15:19), viclenia, poftele ș.a.m.d.

Toate acestea ies dinlăuntru, din ce este natural în om.

În predica de pe munte, Domnul Isus ne-a atras atenția că natura rea produce roade rele și numai o natură nouă produce roade nobile.

De unde vin atunci faptele frumoase, altruiste, de caritate, ale unor oameni neregenerați?!

Omul are în el acea natură păcătoasă care produce răul, dar pe lângă ea mai are ceva: omul poartă încă în sine „chipul lui Dumnezeu“. Tot ce mai e bun în omul neregenerat se datorează „chipului lui Dumnezeu“, pe care El l-a așezat în om, la creație.

- va urma -

Somnul sufletului?

O DOCTRINĂ MIZERABILĂ!

Somnul sufletului este o doctrină mizerabilă care provine direct de la Satan, când lucrează în rațiunea omului. Domnul i-a spus tâlharului că nu avea să aștepte până va fi stabilită împărăția, ci chiar în acea zi va fi cu El în paradis. Avea el să fie acolo într-un somn profund, fără să știe nimic despre Hristos, nici despre ce va fi cu cei din jur? Ar fi fost ceva îngrozitor!

Dacă suntem „departe de casă, afară din trup” suntem „acasă la Domnul” (2 Cor. 5.8). Dar dacă aceasta ar însemna că acolo am dormi profund, mai bine ar fi la celălalt capăt al universului. A pleca și a fi împreună cu Hristos este „cu mult mai bine” (Fil. 1.23) – și atunci ar însemna că a fi într-o stare de somn profund ar fi mai bine decât a sluji lui Hristos și a lucra spre gloria Lui! Iar apostolul n-ar ști ce să aleagă între a trăi pentru Hristos aici pe pământ sau a fi într-un somn profund! Ar însemna că ar fi un câștig de a deveni inconștient în loc de a-L sluji cu credincioșie aici pe pământ!

Nu numai aceste texte arată oricărui creștin spiritual și învățat de Dumnezeu absurditatea morală a unei astfel de teorii, dar nu există în întreaga Scriptură vreun suport pentru această gândire a somnului sufletului.

J.N.Darby

“Recueil de pensées” : Les Parvis célestes

A ADORMI

Poate că cea dintâi întrebare pe care ne-o punem este: Când un creștin moare (adică adoarme), ce se întâmplă de fapt?

Unele locuri din Scriptură vorbesc despre „adormire“.

Cităm:

- „cei care au adormit“ 1 Tes. 4.13
- „cei care au adormit în Isus“ 1 Tes. 4.14
- Ștefan „a adormit“ Fapte 7.60
- „nu toți vom adormi“ 1 Cor. 15.51

Și alte texte pot fi citate.

Trebuie să ne întrebăm: ce este această adormire? Fără nicio îndoială, adormirea aceasta înseamnă moarte. În Ioan 11.11

Domnul nostru spune:

„Prietenul nostru Lazăr doarme“.

Ucenicii se gândeau că Domnul

Se referea la somnul natural. Versetul 13

ne spune: „Isus vorbea despre moartea lui“.

Versetul 14 continuă: „Atunci Isus le-a spus pe față: Lazăr a murit.“

Cuvântul adormire este

folosit ca să arate că nu

s-a terminat cu trupul

când vine moartea, ci

că el va fi trezit când

Domnul nostru Se va

întoarce pentru sfinții

Săi (1 Tes. 4.13; 1 Cor.

15.52). Faptul că este

o existență conștientă

după moarte pentru cei care adorm ne este redat

și în Vechiul, și în Noul Testament.

La moarte, trupul unui creștin adoarme

sau moare, dar duhul și sufletul se duc ca „să

fie împreună cu Hristos, ceea ce este cu mult

mai bine“. Niciodată nu citim în Scriptură că

duhul sau sufletul ar adormi. Repetăm! Expresia

adormirea duhului sau a sufletului nu se găsește

în Cuvântul lui Dumnezeu.

Este interesant că de mult în Scripturile Sfinte Dumnezeu ne dă o rază de lumină care ne arată că cei drepecți, după moarte, încă Îl au pe El ca Dumnezeu al lor. În Exod 3.15 citim despre Dumnezeu cum îi spunea lui Moise, în pustiu îndepărtat: „Și Dumnezeu a mai zis lui Moise: Așa să spui fiilor lui Israel: Domnul Dumnezeuul părinților voștri, Dumnezeuul lui Avraam, Dumnezeuul lui Isaac și Dumnezeuul lui Iacov m-a trimis la voi“. De notat că Dumnezeu vorbește la timpul prezent. De asemenea, vedem în Exod 3.6 ce spune Dumnezeu: „Eu SUNT Dumnezeuul tatălui tău, Dumnezeuul lui Avraam, Dumnezeuul lui Isaac și Dumnezeuul lui Iacov. Și Moise și-a ascuns fața pentru că se temea să se uite spre Dumnezeu.“ Nu spune că „a fost“ Dumnezeuul lui Avraam sau că „va fi“ Dumnezeuul lui Avraam, ci spune:

„Eu sunt Dumnezeuul tatălui tău, Dumnezeuul lui Avraam“. Avraam, Isaac și Iacov muriseră de 400 de ani, dar Dumnezeu era încă Dumnezeuul duhurilor și sufletelor lor.

Aceste cuvinte sunt citate de Domnul Isus în Matei 22. 32, Marcu 12. 26 și Luca 20. 37. Știm că Domnul vorbea despre înviere și preciza că afirmațiile de mai înainte sunt adevărate. De multe ori citim despre Dumnezeu că folosește cuvintele „Eu sunt Dumnezeuul“

unuia care a murit de mai mulți ani.

În Noul Testament, în Luca 23. 42,43, citim despre acel tâlhar care singur, în ceasul întunecat al răstignirii Domnului și al agoniei Lui, L-a recunoscut ca Împărat a Cărui împărăție va fi într-o zi îndepărtată. El, care înainte râdea de Domnul Isus, Îi spune: „Doamne, adu-Ți aminte de mine când vei veni în împărăția Ta!“ Și Isus i-a spus: „Adevărat îți spun, astăzi vei fi cu Mine în paradis.“ Tâlharul vedea cum Domnul nostru murea, dar credea că El va trăi din nou

și va avea o împărăție. De asemenea, gândea că s-ar putea să fie îndurare pentru el și un loc în acea împărăție. Ce adevăr glorios e revelat în răspunsul Domnului! Aici Domnul nostru sublinia faptul că deși tâlharul avea să fie cu El în împărăția Sa, nu avea să aștepte acel eveniment îndepărtat, ci avea să fie cu El în paradis chiar în acea zi.

Tâlharul știa că era un om care va muri. Cuvintele Domnului însemnau că el avea să doarmă, duh, suflet și trup, și să nu mai știe nimic? Aceasta era semnificația promisiunii Domnului nostru? Sigur că nu! Soldații aveau să grăbească moartea tâlharului zdrobindu-i picioarele și apoi avea să fie în duh și în suflet în paradis, deplin conștient și cu Domnul care

îl mântuise, deși trupul lui avea să fie pus într-un mormânt ordinar, în vreun loc părăsit. Ce era paradisul despre care vorbea Domnul Isus? Grădina Edenului este numită paradis. Era cel mai bun loc de pe pământ. S-a spus că paradisul despre care vorbea Domnul era un loc în cer.

Să ne gândim la moartea de martir a lui Ștefan, așa cum este prezentată în Fapte 7.54-60. Ștefan vorbea iudeilor necredincioși că ei se lepădaseră de Hristos și Îl omorâseră. „Când au auzit ei aceste lucruri, îi tăia pe inimi și scrâșneau din dinți împotriva lui. Dar el, fiind plin de Duh Sfânt, și-a ațintit ochii spre cer, a văzut gloria lui Dumnezeu și pe Isus stând la dreapta lui Dumnezeu și a zis: „Iată, văd cerurile deschise și pe Fiul Omului stând în picioare la dreapta lui Dumnezeu.” Ei au început atunci să răcnească, și-au astupat urechile și s-au năpustit asupra lui. L-au târât afară din cetate și aruncau cu pietre în el. Martorii și-au pus hainele la picioarele unui tânăr numit Saul. Și aruncau cu pietre în Ștefan, care se ruga și zicea: „Doamne Isuse, primește duhul meu!” Apoi a îngenunchiat și a strigat cu glas tare: „Doamne, nu le ții în seamă păcatul acesta!” Și spunând acestea, a adormit.”

Ștefan era plin de Duhul Sfânt; el a văzut gloria lui Dumnezeu și pe Isus. Să notăm cuvintele acestea: „Și aruncau cu pietre în Ștefan, care se ruga și zicea: „Doamne Isuse, primește duhul meu!”... și spunând acestea, a adormit.” Trupul i-a fost omorât, dar mai pe urmă niște bărbați evlavioși l-au îngropat pe Ștefan. Dar Domnul Isus i-a primit duhul? Sigur că da! Din ceea ce spune Scriptura înseamnă că Ștefan, fiind încă în viață, a văzut gloria lui Dumnezeu și pe Isus, iar apoi, când Domnul i-a primit duhul, el n-a mai văzut nimic, n-a mai știut nimic, ci a adormit? Nicidecum! Trupul lui va dormi până la înviere, dar duhul lui se bucură de binecuvântarea prezenței Domnului, care l-a primit. La moarte, duhul și sufletul creștinului se duc să fie cu Domnul și se bucură de prezența Lui, despre care vom spune ceva mai pe urmă. Pentru un timp, trupul doarme în mormânt sau oriunde ar putea fi până la înviere.

- va urma -

Materiale traduse și prelucrate de Horia Azimioară

Din pricina voastră...

Un bărbat, care îmi face onoarea de a mă număra printre prietenii lui, mi-a povestit un episod tulburător din viața lui. Se întorsese de curând la Domnul și deja veniseră încercările peste el: lupte interioare, dar și lupte cu cei din anturajul apropiat, căderi, neizbăviri, confuzie etc. În ultimă instanță, când credința lui părea că se mai ține într-un fir de păr, a plecat, cu mare nădejde, spre casa fratelui care îi vestise Evanghelia și prin care - după cum se spune adesea - se convertise. A ajuns la ușa fratelui și se pregătea să ciocăne, când, de dincolo de ea, din casă, a auzit strigăte și bufnituri. În scurt timp a înțeles incredibilul: predicatorul, omul care vorbea cuvintele lui Dumnezeu, se certa cu soția.

„Am crezut că înnebunesc - povestea proaspătului convertit. Am plecat de acolo convins că totul este o farsă, o impostură, că tot creștinismul nu e altceva decât un teatru, un imens mecanism de manipulare, că nimic din ce spun oamenii aceștia nu e adevărat. A fost numai harul Domnului că am rămas totuși pe cale“.

Din pricina voastră...

Tema acestui articol este impactul pe care noi, credincioșii, îl avem asupra celor din lume. Simplificând lucrurile, impactul acesta este de două feluri: fie unul devastator, ca în exemplul anterior, fie unul intens-constructiv, inspirator, asemănător unei revelații.

„Căci din pricina voastră este hulit Numele lui Dumnezeu între Neamuri“ (Rom. 2.24). Afirmția aceasta mi se pare că descrie cel mai tranșant poziția noastră în compromis și în antimărturie. Când trăim altfel decât vorbim, când trăim altceva decât ceea ce scrie în Biblie, când nu cunoaștem și, în consecință, nu arătăm pace, bucurie, dragoste, umilință, răbdare, și mai avem și nesăbuința să vorbim - nu să vorbim, ci să cotcodăcim despre ele -, atunci chiar că îi facem pe oameni să hulească.

Tu, fratele meu tânăr, care cânti la chitară despre cât de plin de pace și bucurie ești în Isus, tu vorbești? Și atunci de ce o întreagă scară de bloc știe cum te-ai certat cu „prietenă“ ta?

Dumneata, părintele meu, fratele meu mai

mare, care intonezi că „*nimic nu ești, un strop de tină*“, ai uitat că de douăzeci de ani nu vorbești cu ruda, cu vecinul, cu... soția (!) dumitale?

Sau eu... Ah, Doamne! Mai bine ia-mă Tu acum decât să cred că Te cunosc pe Tine și să cad în împietrirea de a-l urî pe fratele meu!

De multe ori am auzit oamenii batjocorindu-L pe Dumnezeu și cele sfinte din pricina preoților care nu sunt ceea ce trebuie să fie. Dar, Doamne, am dat și eu, oare, prilej de batjocură și de hulă? Doamne, nu sunt și eu cumva un indicator strâmb, o trompetă ruginită care stârnește mai degrabă râsul decât solemnitatea trăirii în prezența Ta?

No comment

Îl hulim pe Dumnezeu și prin aceea că răsfrângem în afară o imagine meschină, deformată despre El. Oamenii nu înțeleg despre Dumnezeu decât ceea ce le arătăm noi, cu viața noastră. E o hulă, o blasfemie să-L coborâm pe Dumnezeu la nivelul toanelor și al umorilor noastre de peste zi. În nemărginita și de neînțeles umilință divină, Domnul nostru se lasă reprezentat de noi înaintea păgânilor, noi suntem ambasadorii Lui,

deși El știe că suntem în stare să producem pe bandă rulantă adevărate „catastrofe diplomatice“, așa cum vom vedea imediat.

Întâmplarea următoare, din nefericire, este adevărată! Mai bine n-ar fi fost! O creștină ortodoxă a intrat în legătură cu o pocăită. Sora

credincioasă i-a vorbit despre cer, despre iad, despre binecuvântările credinței, despre jertfa Domnului și a făcut-o convingător, cu aceea limbuție și afectare cu care vorbim despre lucrurile pe care nu le trăim. Într-o zi, pe când stăteau de vorbă la o cafea, soțul surorii pocăite s-a întors mai devreme acasă. Nevasta lui, care - sigur că da -, urma exemplul Sarei, întâi l-a ignorat cu desăvârșire, apoi i-a răspuns la o întrebare nevinovată că ar fi bine să n-o mai deranjeze. Mai târziu i-a strigat să nu mai bodogănească prin bucătărie, că vine la el „*și i le pune în cap pe toate*“. Musafira, care avea o căsnicie în stil patriarhal - să spunem așa - și care de obicei își asculta soțul, căuta să nu-l contrazică, tăcea dacă vedea că se îngroașă gluma, acum, de bună-credință, a înțeles altceva din exemplul celeilalte, care citea și îi vorbea din tot felul de cărți creștine colorate și cu femei zâmbitoare pe copertă, a înțeles că ar fi bine să schimbe nițel foaia. Așa că a început și ea, întâi timid, cu sentimentul că face ceva constructiv, să-și contrazică bărbatul, să-l ironizeze, una peste alta, să forțeze limitele. Rezultatul? În scurt timp, după ani buni de căsnicie, bărbatul ei a divorțat. El nu era obișnuit cu astfel de atitudini și bănuiesc că nici măcar dumneavoastră nu vă așteptați să reacționeze „*creștinește*“.

Poate că unii dintre dumneavoastră o să spună că nu e adevărat, că nu e chiar așa. Unu: întâmplarea o știi de la cineva care a vorbit personal cu femeia divorțată. Doi: veșnicia o să arate nu doar dacă acest caz este real, ci câte astfel de situații s-au mai înregistrat în anele Cerului.

Voi fi sfințit în voi...

Opusul acestei atitudini dezonorante pentru Domnul este să-I aducem slavă lui Dumnezeu prin viața noastră înaintea oamenilor. Nu cunosc nimic mai clar și mai solemn în formularea acestei idei decât versetul din Isaia 36.23b: „*Și neamurile vor cunoaște că Eu sunt Domnul, zice Domnul Dumnezeu, când voi fi sfințit în voi sub ochii lor*“.

Înțelegi, dragul meu frate, draga mea soră, ce chemare înaltă avem? Să-L sfințim pe Dumnezeu înaintea oamenilor, să dăm acestei

generații rupte, înstrăinate de Dumnezeu, cum n-a mai fost alta de 2000 de ani, să dăm – zic – o idee despre ce înseamnă sfințenia Persoanei Sale! Oamenii să treacă pe lângă noi și să se înfioare de mireasma suprafirească pe care o emană trăirea noastră! Când un prieten credincios s-a dus să-i ceară iertare unei persoane de curând întoarse la Domnul (era vorba de un incident minor, în care fratele greșise), aceasta din urmă a zis: „Acum văd că voi Îl luați în serios pe Dumnezeu!” A-L sfinți înseamnă a-L lua în serios și a trăi „cu frică și cutremur” înaintea Lui și înaintea semenilor.

Într-o margine de țară, trăiește încă un bătrân credincios. De ani de zile este complet paralizat. Nu-și poate mișca decât gâtul și este dependent de îngrijirea soției și a celor doi băieți. Istoria începe în momentul în care băiatul cel mare anunță că se va căsători, iar toată familia se pregătește de eveniment. Deși în toată casa este o zumzăială și o alergătură demnă de un astfel de moment, bătrânului îi sare în ochi un fapt straniu: de câteva zile, viitoarea noră rămâne să doarmă la ei. Și, după câte își dă el seama, fata doarme în aceeași cameră cu băiatul. Când s-a convins că lucrurile chiar stau așa, credinciosul și-a chemat soția și i-a spus că nu se cade să se întâmple așa ceva într-o casă de credincioși.

- Nu-ți mai bate capul cu asta! Tu vezi-ți de boala ta, i-a răspuns soția, copleșită de numărul mare de urgențe gospodărești.

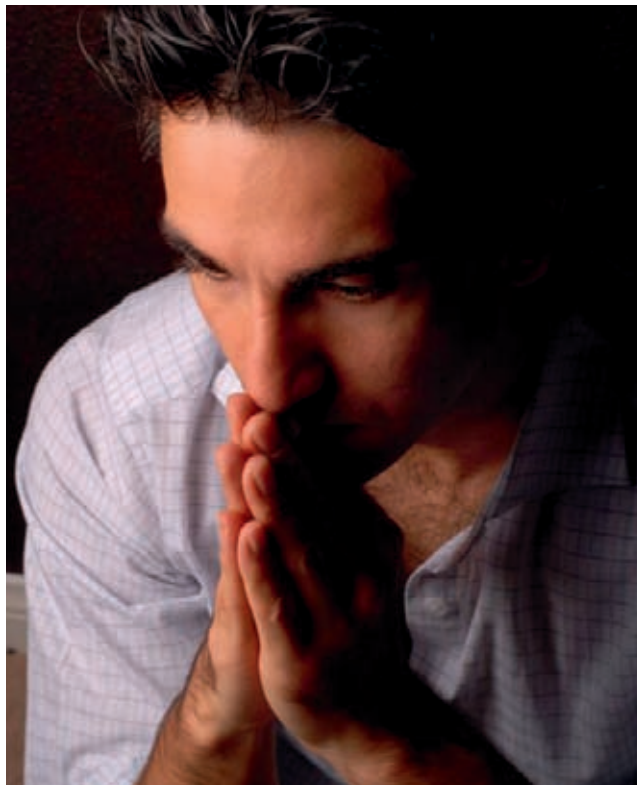
Credinciosul și-a chemat atunci băiatul și i-a pus în vedere că dacă urâciunea aceea nu încetează, se va vedea nevoit să-i anunțe pe frații de la biserică cu privire la fapta lui.

- Dar și așa mă căsătoresc, tată! a spus băiatul. Mai târziu, soția și-a făcut timp să mai treacă o dată pe la căpătâiul bolnavului și să-i spună, cu furie mocnită, că dacă nu se potolește cu amenințările o să-l lase să se prăpădescă singur în patul lui.

El s-a speriat puțin, dar Duhul nu i-a dat pace până ce nu a chemat pe furiș un presbiter căruia i-a povestit totul. Păcatul a ieșit la lumină, iar căsătoria nu a mai avut loc sau cel puțin nu a mai avut loc în acea biserică neoprotestantă.

Dar ceea ce este remarcabil abia acum urmează! Vă dați seama că scandalul a ajuns la urechile vecinilor, iar o femeie din sat a comentat astfel:

„Cu adevărat Dumnezeu există!” Ce a mișcat-o într-atât pe acea țarancă? Poate gestul sinucigaș al bătrânului, care a pus mai presus de siguranța lui, de legăturile familiale ascultarea de Domnul? Sau poate curăția de acțiune a bisericii, care

nu a căutat să mușamalizeze, ci a condamnat prompt păcatul din mijlocul ei? Cert este că în felul în care au acționat credincioșii în acea situație delicată ea a simțit adierea – de esență tare – a sfințeniei unui Dumnezeu care umblă în mijlocul poporului Său.

În final, vreau să vă fac o confidență. Când Domnul mi-a adus în memorie aceste gânduri pe care am căutat să le împărtășesc cu dumneavoastră, eram la mare. Stăteam pe cearșaf, pierdut în mulțimea aceea de trupuri care se prăjeau la soare, și mi-am plecat capul pentru rugăciune: „Doamne Isuse, acum înțeleg mai clar că trebuie să Te sfințesc înaintea oamenilor. Dar, Doamne, Tu știi că sunt neputincios! Te rog, ajută-mă Tu! Tu ești Viața! Și începe de-aici, de pe plajă!”

Viața privită și altfel...

Dan Mircea Popa

*Ce să faci
când crezi că nimic
nu mai e de făcut?*

*„Și când și-au ridicat ochii, au văzut că piatra, care era foarte mare, fusese prăvălită.”
(Marcu 16:4)*

Aș vrea să-ți aduc aminte de un episod din viața de pe Pământ, legat de moartea și învierea Domnului Isus. Episodul cu pricina, descris de evanghelistul Marcu, s-a petrecut în ziua învierii Mântuitorului. Era dimineața devreme, când câteva suflete au plecat pregătite cu miresme la mormântul Domnului lor, după obiceiul vremii... Totul se petrecea la câteva zile după ce Mântuitorul, după o săptămână de durere și zbulucium intensă, fusese răstignit pe Golgota.

Nu știm ce gândeau și ce simțeau sufletele care se îndreptau spre mormânt. Poate că erau obosite și ostenite după evenimentele prin care trecuseră de curând... Le încerca poate neputința, poate teama, poate emoția reîntâlnirii cu trupul (de aceasta dată neînsuflit) al Domnului lor...

Nu știm ce au vorbit și cât au vorbit pe drum... Nu știm cât au mers până la mormânt și cu cine s-au întâlnit până acolo... Nu știm dacă era senin sau nor... Nu știm aceste lucruri pentru că s-a considerat că nu ne-ar fi fost util să le știm. Pentru a putea pătrunde însă puțin în atmosfera momentului de atunci, Cuvântul ne amintește doar o mică întrebare, care ascundea în spatele ei o mare îngrijorare. *„Cine ne prăvăli piatra de la ușa mormântului?”* O întrebare care a izvorât din îngrijorarea că nu vor putea să ajungă la Domnul lor din cauza pietrei (foarte mari) de la intrarea în mormânt.

Nu știm cât au stăruit asupra întrebării și asupra găsirii răspunsului la întrebare. Știm doar că, la un moment dat, au ridicat ochii și au văzut că *„... piatra, care era foarte mare, fusese prăvălită”*... Nu știm nici cum, nici când, nici cine a dat piatra la o parte... Știm doar că piatra nu mai era...

Asta a fost pe scurt ce s-a petrecut atunci și aș vrea să folosesc această împrejurare reală pentru a-ți aduce aminte de nenumăratele împrejurări (la fel de reale) prin care ai trecut și încă mai treci și tu. Sunt nenumărate cazurile în care, pornit la Drum, descurajat, obosit, fără puteri și (poate) fără perspective, vezi cum gândurile

tot mai neînsemnate din mintea ta încep să se transforme, încet-încet, în îngrijorări tot mai mari. Începe îndoiala că nu vei mai putea termina drumul, că nu vei mai putea obține ce ai dorit să obții... Și îngrijorările încep să se transforme parcă în pietre foarte mari, pe care nu știi cum să le dai la o parte din calea ta. Și parcă sfârșitul drumului e tot mai departe și pietrele devin tot mai mari. Începi să te agiți... Începi să cauți singur soluții la problemele tale... Începi să cauți soluții întrebând pe cei din jurul tău... și problemele cresc, iar soluțiile nu mai vin...

Încerc să-ți amintesc acum, pentru a-ți aminti și tu mai târziu, soluția care ți-e cel mai la îndemână: ridică-ți ochii, așa cum au făcut și personajele din Cuvânt: *„Și când și-au ridicat ochii, au văzut că piatra, care era foarte mare, fusese prăvălită.”* Nu-ți consuma timpul scurt al vieții și puterile limitate pentru a găsi soluții la probleme care nu există, cum s-a întâmplat atunci - piatra care credeau că le va sta în cale era deja dată deoparte de altcineva. Nu e treaba ta să muți pietrele și cu atât mai mult nu e treaba ta cum să faci acest lucru. Treaba ta e să mergi înainte și să-ți urmezi drumul. Gândește-te că la capătul Drumului pe care îl faci te așteaptă El... și că nicio piatră nu merită să fie pusă de tine (prin gândurile și îngrijorările tale) sau de alții între tine și El...

Atunci când crezi că nu mai sunt soluții, când crezi că ai încercat totul pentru a ieși din impas și când crezi că nimic nu mai e de făcut, adu-ți aminte doar să-ți ridici ochii și adu-ți aminte că Dumnezeu e atât de pretutindeni încât nu poți nici să-L pierzi, nici să te ascunzi de El. Oriunde te-ai întoarce și oriunde te-ai îndrepta, tot în fața Lui te vei găsi. Nu trebuie să-L cauți, nu trebuie să alergi după El, ci e nevoie doar să-ți ridici ochii ... și când îți vei ridica ochii, vei vedea că pietrele, care vor fi foarte mari, vor fi date deoparte din calea ta ...și la capătul Drumului Îl vei vedea și Îl vei găsi pe El...

Șerban Constantinescu

*Privilegiile și răspunderile
părinților credincioși*

Mi se pare de folos să fie dezbătute, pe scurt, problemele pe care le ridică creșterea copiilor în familiile creștine. Ce important este ca părinții să privească cu toată seriozitatea îndemnul dat de Scriptură de a crește copiii „în mustrarea și învățătura Domnului” (Efeseni 6:4).

Este posibil, ca, sub presiunea lumii care ne înconjoară, o asemenea preocupare să pară unora depășită, nepractică. Și totuși, cât de important este să aducem suflete la Cristos, dintr-o lume plină de păcat și de necredință! Am dori ca dezbaterea propusă să stimuleze exercițiile spirituale ale părinților credincioși, în preocuparea lor susținută de a aduce copiii dăruți lor de Dumnezeu la cunoștința personală a Domnului Isus ca Mântuitor și Domn, ca Model vrednic de urmat și de prețuit. Desigur, este o încercare umilă, pe care o încredințăm Celui ce este sursa oricărei binecuvântări.

Calitatea de părinți este, poate, cel mai însemnat rol pe care îl poate avea un cuplu căsătorit, care este binecuvântat de Domnul cu copii. Părinții trebuie să facă din casa familială un loc în care copiii învață ascultarea, stima, respectul, considerația, smerenia, hărnicia.

În calitate de credincioși, tatăl și mama – ca părinți – trebuie să promoveze centralitatea și proeminența Domnului Isus Christos, gloria Lui perfectă, drepturile absolute ale Lui cu privire la tot ce se petrece în casa părinților creștini. Tatăl este chemat să desfășoare înaintea copiilor inima Tatălui ceresc: dragostea Lui nemărginită și dreptul Lui de a fi ascultat în totul. În felul acesta, copilul poate înțelege cum lucrează Tatăl ceresc cu copiii Săi. O asemenea înțelegere poate face ca inima copilului să fie biruită de iubirea Tatălui ceresc și de aici să rezulte aducerea copiilor la Domnul Isus prin întoarcerea la Dumnezeu.

A fi părinte credincios este un privilegiu. La Psalmul 127:3 este scris: „Iată, copiii sunt o moștenire de la Domnul. Rodul pântecelor sunt o răsplată de la El.” Sunt binecuvântați cei care – prin lucrarea Duhului Sfânt – capătă bucuria de a-i avea pe copiii lor ca pe o moștenire veșnică, prin calitatea de copii ai lui Dumnezeu, moștenitori ai cerului. Răsplata de la Domnul prin copiii credincioși se referă la bucuriile unei părtașii sfinte de familie și la continuitatea armoniei dintre generații în familia credinței.

Așa cum Isaac n-a fost dăruit prin hazard lui Avraam, ci a fost o prefigurare a „seminței lui Avraam (care era Cristos) (Galateni 3:16), tot așa, în familia creștinului, niciun copil nu vine întâmplător.

A fi părinte credincios însemnează și o răspundere. Părinții credincioși trebuie să-L arate necurmat în viețile lor pe Dumnezeu, prin vorbirea lor „plină de har, dreașă cu sare”, prin purtarea lor sfântă și evlavioasă, „așteptând și grăbind venirea Domnului, printr-o viață de relații care Îl onorează pe Dumnezeu, prin arătarea constantă și evidentă a dragostei frățești.

Copiii vin în familiile creștine potrivit cu planul lui Dumnezeu, plan potrivit căruia „toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu”. Răspunderea credincioșilor, inclusiv a părinților creștini, este ca, iubind pe Dumnezeu, să-și facă copiii senzitiv la dragostea Lui ca să se lase cucerii de această Dragoste.

File de istorie

O REFORMĂ MODERNĂ Trezirea din România din perspectivă americană

Introducere

Privind în urmă la Reforma din secolul al XVI-lea, ne întrebăm: se mai poate petrece așa ceva? Și dacă „da”, ce trebuie să se întâmple? Răspunsul este: da, așa ceva s-a întâmplat!

Aș dori să scriu despre ceea ce eu aș numi „o reformă modernă” și de aici s-ar putea contura chiar câteva învățăminte pentru noi.

Lucrurile s-au petrecut în România și urmările acelor evenimente s-au concretizat în constituirea multor biserici, pe care le-am vizitat în decursul anilor. Despre toate acestea nu prea s-a vorbit și le cunoșteam destul de puțin, până când am citit câteva.

Este foarte interesant că John Stott menționează în Introducerea sa la „Comentariile asupra Epistolei către Romani” că reforma modernă din România a fost legată, ca și reforma din secolul al XVI-lea, de Epistola către Romani. Personalitățile implicate au fost doi preoți ortodocși: Dumitru Cornilescu și Teodor Popescu. Similitudinea dintre viețile lor și viața lui Martin Luther este izbitoare. De fapt, Teodor Popescu a și fost numit „un Luther român” (Horia Azimioară, *From Darkness to Light*, 2005, pag. 2).

România

România este o țară mică din sud-estul Europei, cam de mărimea statului Oregon sau New Mexico. Se învecinează cu Ungaria și Serbia la vest, cu Moldova la est, cu Ucraina la nord și cu Bulgaria la sud de Dunare. Marea Neagră se află în sud-estul României și scaldă totodată o parte din litoralul Bulgariei, despărțind România de Rusia, Ucraina și Turcia.

Influența Reformei a ajuns în România chiar din veacul al XVI-lea, în special în orașul Brașov, situat în centrul României. Reforma nu s-a putut însă substitui acțiunii și influenței bisericii dominante, Biserica Ortodoxă Română.

Traducerea

Reforma modernă a început cu Dumitru Cornilescu. El a început să fie mișcat de Duhul Sfânt pe când

era încă student la Seminarul Teologic Ortodox din București. La el a început să se manifeste dorul după o mai mare și mai adâncă cunoaștere spirituală. În timpul căutării lui a avut acces la anumite cărți, scrise de autori evanghelici, care toate îl îndreptau către Biblie. Mai târziu, o doamnă bogată din România l-a rugat să traducă Biblia. În acea vreme, Biblia românească era scrisă într-o limbă greu de citit. Acea doamnă a finanțat întregul proiect. Așa a început Cornilescu să traducă Biblia în limba română modernă. Lucrarea a început în 1916 și a durat aproape șase ani.

Dar în timp ce traducea Epistola către Romani, s-a produs în Cornilescu o schimbare profundă: acum lua cunoștință de adevăruri care până atunci nu-i fuseseră familiare. „Nu este niciun om neprihănit, niciunul măcar” (Rom. 3:10); „Căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu” (Rom. 3:23); „Plata păcatului este moartea” (Rom. 6:23). Și totuși păcătoșii pot fi declarați drepi fără nicio plată prin Cristos, căci „ei sunt socotiți neprihăniți fără plată, prin har, prin răscumpărarea care este în Cristos Isus” (Rom. 3:24).

Prin aceste texte, și prin altele din Romani, Cornilescu a început să înțeleagă că Dumnezeu prin Cristos a făcut tot ce este necesar pentru mântuirea noastră. El și-a zis: „Iau această mântuire, această iertare pentru mine însumi. Îl primesc pe Cristos ca pe Mântuitorul meu.” Din acel moment, el a devenit o faptură nouă, dedicată în totul lui Cristos. Traducerea Noului Testament a fost publicată în 1921, iar a întregii Biblii între 1923 și 1924 și a devenit ulterior textul de referință al Societății Biblice Britanice. Cornilescu a fost persecutat pentru credința lui, iar în 1923 a fost pus în situația de a părăsi România.

O întoarcere la Dumnezeu

Cornilescu a plecat, dar influența lui a rămas. El avea un prieten, pe Teodor Popescu, de asemenea preot ortodox. Teodor Popescu era un om cu o aleasă educație: avea studii universitare, cunoștea germana

și franceza. Slujea la o biserică din București, numită „Cuibul cu Barză”. La slujbă i s-a asociat și Cornilescu. Ei erau prieteni dinainte de exilarea lui Cornilescu pentru traducerea Bibliei.

La vremea aceea, Tudor Popescu trecea printr-o mare încercare. În 1918 el era melancolic, depresiv. Nu-și dădea seama de cauză, dar nici nu putea să se smulgă din întristare. Apoi, în urma epidemiei de gripă care a izbucnit între 1918 și 1921 i-a murit soția. A fost adânc mâhnit și se tot întreba cu privire la rostul vieții, la scurttimea ei și la faptul că atunci când el însuși va muri va sta înaintea lui Dumnezeu cu mâinile goale, din pricina neizbânzilor în slujba lui de preot. În tot acest timp de mare disperare, prietenul lui Cornilescu i-a trimis o copie a Bibliei în traducerea lui. Popescu a început să citească ceea ce scria cu privire la păcat și la rostul crucii. Scriptura l-a convins pe Teodor Popescu că Cristos S-a jertfit pe cruce ca să satisfacă mânia lui Dumnezeu împotriva păcatului omului. Nimeni până atunci nu-i spusese despre așa ceva. A fost puternic impresionat de textul de la Marcu 10:45: „Căci Fiul Omului n-a venit să I se slujească, ci El să slujească și să-Și dea viața ca răscumpărare pentru mulți.” După un timp de reflecție, Teodor Popescu a crezut spusele Scripturii. S-a întors la Dumnezeu și viața i s-a schimbat din temelii. El a recunoscut că s-a întors la Dumnezeu nu pentru că el L-a căutat pe Dumnezeu, ci pentru că Dumnezeu l-a căutat pe el. Mai târziu, el putea să spună despre fiecare întoarcere la Dumnezeu: „Chiar faptul că un om caută pe Dumnezeu vine tot de la Dumnezeu”. „Chiar faptul că ai ajuns la convingerea că ești păcătos și ai absolută nevoie de Mântuitorul care să te salveze de păcatele tale este lucrarea Lui.” (din Predica cu privire la Efeseni 2:1-10, Note de Horia Azimioară).

Vestirea Cuvântului

Când viața lui Teodor Popescu s-a schimbat, s-a schimbat și slujba lui. Cornilescu s-a reîntors la Cuibul cu Brază și au început să lucreze împreună, învățând pe oameni și explicând Cuvântul lui Dumnezeu. Începuseră împreună ca necredincioși, dar datorită Scripturii au ajuns să reia slujba împreună în calitate de credincioși. Au început să explice Evanghelia după Ioan, să scrie articole și tratate, iar oamenii răspundeau și credeau. Mulți oameni au crezut și au împărtășit credința lor. Un număr de studenți din universitățile bucureștene au început să vina la Cuibul cu Barză ca să audă predicile lui

Teodor Popescu și Cornilescu. Unul dintre ei a fost Emil Constantinescu, care s-a întors la Dumnezeu în 1923.

Dar această nouă stare de lucruri îi neliuștea pe unii.

Când Luther a început să predice Evanghelia, Papa a început să emită circulare oficiale (bule) susținând că un mistreț sălbatic s-a rătăcit prin via Domnului. Curând după aceea Luther a fost excomunicat.

Și aici autoritățile eclesiastice au început să ia notă de ceea ce se întâmpla la Cuibul cu Barză, iar curând au trecut la opoziție față de el.

Acele autorități susțineau - și încă susțin - că îngerii și sfinții mijlocesc, prezentând înaintea lui Dumnezeu rugăciunile sfinților. Popescu n-a găsit în Scriptură așa ceva. El a testat tradiția cu Scriptura și a găsit la 1 Timotei 2:5 că este scris: „Căci este un singur Dumnezeu și un singur mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Isus Cristos.” Teodor Popescu a ales să urmeze mai degrabă Scriptura decât tradiția.

Au început să se facă mari presiuni asupra lui Teodor Popescu: tatăl lui, care era preot, a venit la București să-l convingă să-și renege convingerile și să se conformeze poziției ierarhiei bisericești. Teodor Popescu a rămas însă ferm, răspunzând cu curaj. I-a spus tatălui său: „Nu pot, tată! Evanghelia este clară și eu trebuie s-o proclam fără nicio modificare”. Când tatăl i-a amintit că este sărac și că are de crescut copii, Popescu i-a răspuns: „Nu-ți face griji! Dumnezeu ne va purta de grijă!”

Procesul

Procesul religios a avut loc în 1923. Procedurile oficiale împotriva lui Teodor Popescu au fost similare cu Dieta de la Worms împotriva lui Luther. A fost investigat de un tribunal format din zece înalți prelați. El a răspuns întrebărilor cu caracter doctrinal doar din Scriptură. A rămas ferm, n-a făcut compromisuri. Deși membrii Curții s-au recunoscut ca nefiind calificați să decidă în probleme doctrinare, totuși ierarhia superioară l-a excomunicat și l-a exclus pe Teodor Popescu din Biserică. A rămas fără serviciu și fără o locuință unde să stea. S-a îndreptat însă către Domnul și Domnul a fost credincios ca să-i acopere toate nevoile.

- *va urma* -

Aceste note au fost concepute de Dan Duncan, vestitor al Cuvântului lui Dumnezeu la Believers Chapel, Dallas-Texas, și au fost traduse în lb. română de Șerban Constantinescu.

O aducere aminte

„Aduceți-vă aminte de mai marii voștri, care v-au vestit Cuvântul lui Dumnezeu; uitați-vă cu băgare de seamă la sfârșitul felului lor de viață, și urmați-le credința!„ (Evr.13.7)

Câțiva frați din Biserica Creștină Evanghelică din Câmpulung, județul Argeș, au avut inițiativa ca în ziua de sâmbătă, 15 august 2009, să-i invite pe cât mai mulți dintre urmașii credincioșilor.

S-au tipărit câteva sute de invitații care au fost împărțite fraților și surorilor din adunarea locală, dar și credincioșilor din localitățile învecinate, care aveau frați, surori sau nepoți încă necredincioși, chemându-i să participe la această întâlnire ca să asculte vestea bună a Evangheliei Domnului nostru Isus Hristos.

În ziua stabilită, am avut bucuria să întâlnim frați pe care nu i-am văzut de foarte mult timp, mulți locuind în alte localități din

țară. În pauza dintre lucrări, ne-am bucurat să depănăm amintiri petrecute demult și să reînnodăm multe legături frățești.

Pentru foarte mulți câmpulungeni a fost o mare bucurie să-l revadă pe iubitul frate Eugen Nedelcu, acum în vârstă de 79 ani, născut în Câmpulung în anul 1930 și născut din nou tot la Câmpulung, în anul 1945. Acest scump frate s-a stabilit în SUA cu 25 de ani în urmă, unde este, de asemenea, un bun lucrător al Domnului, dovedind multă energie spirituală.

În timpul întâlnirii, fratele Alin Tasbac a citit un material despre felul în care a luat ființă biserica locală din Câmpulung, în 1922. Ne-am amintit cum au fost împărțite atunci primele tratate creștine de către domnișoara Grigoriu, o credincioasă din București, venită la Câmpulung în concediu. Primul rod a fost familia Predoiu Nicolae (mai întâi mama și fiica), apoi Ecaterina Gugu, pe atunci elevă la Liceul Pedagogic „Carol I”, care a devenit mai târziu soția fratelui Emil Constantinescu. Ne-am amintit de frații creștini din Câmpulung Marina și Costică Grecu, foarte ospitalieri, de neobosiții frați Târneci, apoi de Victor Mușetoiu, George Alexandrescu, Mihai Beloiu, Dumitru și Rodica Stuparu, Victor Toma, Leonida și Ion Petrescu, Nae Ovejdanie, Ion Sima, Țica Iacob, Dobrin, Bucur Craioveanu, Dumitru și Vasilica Zubac, de frații Purdu, Elisabeta Grecu și Valerica Sibianu, Cornel Craioveanu, de sora Tiliceanu, Elena Popa, am împărtășit evenimentele semnificative din viața fraților și surorilor de la care au rămas unele mărturii, în special fotografii.

Multe relatări din viața de credință a fraților și a surorilor ar putea fi adunate într-o carte cu sute de pagini dacă cineva s-ar preocupa să facă unele investigații și să adune datele.

Noi suntem conștienți că o evidență a gândurilor, a motivațiilor, a cuvintelor spuse, a faptelor noastre le păstrează Însuși Dumnezeu în arhiva Sa pentru răspălțire.

Cei cu adevărat înțelepți preferă să trăiască cu bucurie așteptarea clipei când Domnul le va aprecia osteneala și când vor primi laude direct de la El, o recunoaștere incomparabilă cu aprecierea oamenilor.

În urma evanghelizării și-au exprimat dorința să-L urmeze pe Domnul Isus câteva persoane.

Am constatat cu toții că efectul Cuvântului lui Dumnezeu poate fi spontan, imediat, dar și pe îndelete, cu rezultate mai trainice, iar hotărârea să aibă loc mai târziu.

Au vorbit de la amvon frații Gheorghe Stoica, Eugen Nedelcu, Ion Socoteanu și Ioan Botgros.

Mulțumim Domnului că ne-a oferit posibilitatea să transmitem prin televiziunea locală programul de evanghelizare de la biserica noastră din Câmpulung (programul din dimineața ultimei duminici din lună) și din biserica de la Rucăr (programul din dimineața duminicii a doua din lună). Cei care nu vin la adunare pot urmări de acasă tot programul de evanghelizare la televizor sau pe calculator, prin rețeaua de internet. Adresa de internet este www.musceltv.ro și transmisiunea este luni, ora 18.30.

După o săptămână, adică sâmbătă, 22 august 2009, din inițiativa unor frați care își au rădăcinile în localitatea Mesteacă, comuna Văleni din județul Dâmbovița, frații Teofil Cernat, Petrică Vâlcu și Emil Stămoiu - localitate unde cu decenii în urmă au fost în registrul adunării peste 50 de credincioși activi (acum fiind doar câteva persoane în vârstă) -, în urma invitațiilor au venit, de asemenea, mulți urmași de-ai credincioșilor de acolo.

Dorim ca Domnul să lucreze în continuare prin Duhul Lui cel Sfânt ca prin credincioșii locali și prin buna lor mărturie, până la venirea Lui, numărul credincioșilor autentici să devină tot mai mare.

Sergiu Grossu

Știu...

Știu ce e moartea preabine.
N-am fost mort în fărădelegi și rușine?
Viermii, viermii ispitelor n-au ros oare
din carnea doritelor clipe în van măcinate?
N-am crescut pe-un maidan de păcate
între pietroaie și bălării?
N-am fost mort între oamenii vii?

Știu ce e moartea,
o, știu, dar nu-mi pasă!
Privește, sunt viu și trăiesc!
Căci o mână iubită,
sfânta mână de cuie rănită
m-a scos din mormânt și mi-a spus:
CREDE ÎN DOMNUL ISUS!

Știu ce e moartea preabine
Și Doamne te știu și pe Tine!
TU EȘTI ÎNVIEREA ȘI VIAȚA
Ești în bezna de jos, dimineăța
Ești iubirea, iertarea, lumina
care mi-ai șters toată vina.

Unde-ai fugit moarte ciudată?
EU NU VOI MURI NICIODATĂ!

